

Widowisko WYPLYN NA GLEBIĘ to kompilacja symbolicznych scen przybliżających widzom osobę, dzieło i naukę Św. Jana Pawła II.

Scena I – Powołanie Św. Piotra

Grupa prostych ludzi, rybaków wraca z połowu. Zmęczeni, cieszą się jednak udanym połowem, siadają do wspólnego posiłku. Gdy postanawiają rozejść się do swoich domów, nagle Chrystus wzywa Piotra i pyta *Piotrze czy ty mnie miłujesz?* Piotr odpowiada *Panie Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham* – jest Pierwszym Następcą Bożego Syna. Odchodzi w nową rzeczywistość i woła za sobą współtowarzyszy rybackiej doli. Oni zostawiają wszystko i idą za nim, idą przynaglani wołaniem Chrystusa. Będą odtąd rybakami ludzkich dusz.

Scena II – Polak Słowianin – Piotrem naszych czasów

Słowianka i wieszczowie modlą się o dobro dla swojego prześladowanego narodu, zapowiadając Wielkiego Papieża Polaka. Papież Słowianin z Polski odpowiada Chrystusowi podobnie jak kiedyś Piotr słowami *Totus Tuus*.

Scena III – Jan Paweł II i dzieci

Dzieci z Polski i ze wszystkich stron świata idą do Jana Pawła II. Swoim śpiewem wołają o pokój, o prawo do spokojnego, radosnego życia na pięknej, ekologicznie czystej Ziemi. Polskie dzieci mówią słowami poety Belzy o miłości do ziemi ojczystej.

Scena IV – Jan Paweł II i młodzież

Młodzież poszukuje swojej drogi życiowej. Musi wybrać między dobrem a złem. Na naszych oczach dokonuje się przemiana. Młodzież wybiera dobro i składa dar swojej przemiany Św. Janowi Pawłowi II.

Scena V – Jan Paweł II i rodzina

Miłość łączy młodych ludzi, ofiarowują oni tę miłość Bogu, stają się rodziną i zapraszają nas do swojego stołu. Rodzina dzieli się z nami chlebem, znakiem Bożego błogosławieństwa, wzajemnej życzliwości i szacunku.

Scena VI – Ludowa pielgrzymka

Dumni z miejsca pochodzenia, świadomi tego, że jesteśmy z królewskiego szczepu piastowego, idziemy za krzyżem, ze śpiewem na ustach, prowadzeni barwnym korowodem strażniczek domowych ognisk i tradycji ojczystej. Idziemy na Jasną Górę, do Kodnia, do Leśnej, do Wąwolnicy, do Krasnegostawu, na Górkę Chelmską. Idziemy, aby umocnić się w wierze. Po górach, dolinach rozlega się nasz śpiew.

Scena VII – Z Tobą w niebie królować

O poranku dnia i o wieczornej porze, nawet gdy dzień się już nachyla, idziemy przez życie, jak uczniowie szli do Emaus, choć czasem nie wiemy co jest jawą, a co snem. Bądź z nami Panie w naszej drodze, gdy ogarnia nas zwątpienie i gdy śpiewamy radosne alleluja.

Wicedyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Kultury
w Lublinie

Reżyser Widowiska

Józef Obroślak